

Bilag 2.

Afskrift af skrivelse af 2. januar 1965 fra retslægerådet til justitsministeriet.

„I besvarelse af justitsministeriets spørgsmål i skrivelse af 16. oktober 1964 (L.A. 343/63), om en person gennem homoseksuelle forhold kan påvirkes således, at hans seksuelle driftsretning ændres, skal retslægerådet udtale følgende:

Homoseksualitet er betegnelsen for et seksuelt forhold, emotionelt eller fysisk, mellem personer af samme køn; de følgende betragtninger vil i det væsentlige tage sigte på den mandlige homoseksualitet.

Homoseksualitetsbegrebets afgrænsning er såvel i teoretisk som i praktisk henseende forbundet med betydelige vanskeligheder. I første række beror dette på den erkendelse, at homoseksuelle tilskyndelser synes at forekomme hos et meget betydeligt antal, måske et flertal, af alle normale mænd. Hos de fleste vil de i den vestlige kulturkreds herskende normer bevirke en undertrykkelse af disse tilskyndelser, som således ikke vil manifestere sig i homoseksuel adfærd. Nyere extensive undersøgelser har imidlertid godtgjort, at et meget stort antal normalt heteroseksuelt indstillede mænd på et eller flere tidspunkter i deres liv har udvist manifest homoseksuel aktivitet. Heroverfor står en lille gruppe af personer, ofte betegnet som de „egentlige“, „originære“ eller „inverst“ homoseksuelle, som alene finder seksuel tilfredsstillelse i homoseksuelle forhold. En række overgangsformer kendetegner området mellem disse yderpunkter.

Til dels som en følge af den uklare begrebsafgrænsning er kendskabet til homoseksualitetens årsager, og her specielt til den „egentlige“ homoseksualitets årsagsforhold, fremdeles mangelfuldt. Mens man tidligere har lagt hovedvægten på konstitutionelle, eventuelt genetiske faktorer, er man nu i høj grad tilbøjelig til at tillægge psykologiske faktorer tidligt i personlighedsudviklingen kausal betydning for fast-

læggelsen af den fremherskende seksuelle driftsretning.

I overensstemmelse med den generelle usikkerhed, der præger opfattelserne vedrørende homoseksualitetens årsagsforhold, er synspunkterne i høj grad modstridende, når spørgsmålet specielt drejer sig om, hvorvidt en person gennem homoseksuelt forhold kan påvirkes således, at hans seksuelle driftsretning ændres. Spørgsmålet lader sig på grundlag af den foreliggende viden ikke besvare entydigt, hvilket i første række beror på, at tilfredsstillende efterundersøgelser af personer, som gennem kortere eller længere tid har været udsat for en sådan påvirkning, ikke foreligger.

Ud fra kendskabet til præpubertetens og pubertetens usikre driftsorganisation kan det dog formodes, at visse — også overvejende heteroseksuelt indstillede — personer gennem varigere homoseksuelle forholds vanedannende virkning kan fikseres i et homoseksuelt adfærdsmønster. Erfaringerne taler imidlertid imod, at dette i almindelighed vil være ensbetydende med en varig undertrykkelse af evnen til heteroseksuel tilfredsstillelse; der vil således i almindelighed kun i uegentlig forstand være tale om en „ændring af driftsretningen“.

Pubertetens afslutning kan, omend ikke undtagelsesfrit, så dog hos et overvejende flertal, tidsfæstes til omkring 18 års alderen. På dette tidspunkt må den seksuelle driftsorganisation formodes at være i så høj grad stabiliseret og fikseret, at den i almindelighed ikke lader sig influere varigt gennem ydre påvirkning. Efter rådets opfattelse vil en normalt heteroseksuelt eller overvejende heteroseksuelt indstillet mand over 18 år efter det her anførte således i almindelighed ikke kunne påvirkes således gennem homoseksuelle forhold, at hans seksuelle driftsretning ændres.

I sagens behandling har alle medlemmer af rådets psykiatriske afdeling deltaget.“